

# Դանիելի գիրքը — Ութսուներեքերորդ թիվը

Լատդիկեական ադվենտիզմի չորս սերունդները. աճող գարշելիքների հանգուցալուծումը

Jeff Pippenger

2024-02-16

Եզեկիել ութերորդ գլուխը ներկայացնում է չորս աճող պղծություններ, որոնք խորհրդանշում են Լատդիկեական ադվենտիզմի չորս սերունդները: 1863 թվականի ապստամբությունը ծնել էր Ամբակումի երկու տախտակների կեղծօրինակը, ինչպես Ահարոնն էր խանդի կեղծ պատկեր ստեղծել իր ոսկե հորթով հենց այն ժամանակ, երբ Աստված Մովսեսին էր հանձնում Տասը պատվիրանների երկու տախտակները: Երբ Լատդիկեական ադվենտիզմը, ինչպես ներկայացված է Ուիլյամ Միլլերի երազում, սկսել էր հիմնարար ճշմարտությունները հեռացնելու գործը, առաջին սերնդի ղեկավարությունը սկսեց մերժել Աստվածաշնչի հեղինակությունը, իսկ ապա՝ Մարգարեության Հոգին: Ապստամբությունն աճել էր այն աստիճանի, որ Քելլոգի հոգևորականությունը (պանթեիզմը) ներթափանցեց նրանց պատմության մեջ՝ 1888 թվականից անմիջապես առաջ:

1888 թվականի ապստամբության ժամանակ Եզեկիելի պատկերների սենյակներով ներկայացված ոգեհարցությունը հասավ այնպիսի մի կետի, երբ մերժվեցին Մինեապոլիսի պատգամաբերները, մարգարեուհին և նույնիսկ Սուրբ Հոգին:

«Մեր փորձառության մեջ տեսել ենք, որ երբ Տերը սրբաբանի բաց դռնից լույսի ճառագայթներ է ուղարկում Իր ժողովրդին, սատանան խռովեցնում է շատերի միտքը: Բայց վախճանը դեռ չէ: Կլինեն այնպիսիք, որոնք պիտի դիմադրեն լույսին և ճնշեն նրանց, որոնց Աստված Իր խողովակներն է դարձրել լույս հաղորդելու համար: Հոգևոր բաները հոգևորաբար չեն քննվում: Պահապանները քայլ չեն պահել Աստծո բացվող նախախնամության հետ, և իսկական՝ երկնքից ուղարկված պատգամն ու պատգամաբերները արհամարհվում են:»

«Այս ժողովից դուրս կգնան մարդիկ, ովքեր, ճշմարտությունը ճանաչելու հավակնություն անելով, իրենց հոգիների շուրջ հավաքում են այն հանդերձները, որոնք հյուսված չեն երկնքի գործվածքանոցի վրա: Այն ոգին, որ նրանք այստեղ ընդունել են, իրենց հետ պիտի տանեն: Ես դողում եմ մեր գործի ապագայի համար: Նրանք, ովքեր այս վայրում չեն խոնարհվում այն վկայության առաջ, որ Աստված տվել է, պիտի պատերազմեն իրենց եղբայրների դեմ, որոնց Աստված գործածում է: Նրանք դա շատ դժվար պիտի դարձնեն, երբ գան այնպիսի հնարավորություններ, որոնցում կկարողանան առաջ տանել և շարունակել նույն տեսակի պատերազմը, որով մինչև այժմ զբաղված են եղել: Այս մարդիկ հնարավորություն պիտի ունենան համոզվելու, որ պատերազմել են Աստծո Սուրբ Հոգու դեմ: Ոմանք պիտի համոզվեն, իսկ մյուսները հաստատապես պիտի կառչեն իրենց իսկ ոգուց: Նրանք չեն մեռնի իրենց ես-ի համար և չեն թողնի, որ Տեր Հիսուսը գա իրենց սրտերի մեջ: Նրանք ավելի ու ավելի պիտի խաբվեն, մինչև որ այլևս չկարողանան գանազանել

ճշմարտությունն ու արդարությունը: Նրանք, մեկ այլ ոգու ներգործությամբ, պիտի փորձեն գործի վրա դնել մի ձև, որը Աստված չի հավանի. և պիտի ձգտեն դրսևորել սատանայի հատկանիշները՝ տիրապետություն հաստատելով մարդկային մտքերի վրա և այդպիսով վերահսկելով Աստծո գործն ու դատը:»

«Եթե մեր եղբայրները այս ժողովում ծոմ պահած և աղոթած լինեին, և իրենց սրտերը խոնարհեցրած լինեին Աստծու առաջ, և հանդարտ նստած միասին քննել Սուրբ Գրքերը, այնժամ Աստված փառավորվելու էր: Բայց այն ժողովին բերված նախապաշարմունքի ոգին փակեց Աստծու ամենահարուստ օրհնության դուռը, և նրանք, ովքեր ունեին այդ ոգին, լույսը տեսնելու համար բարենպաստ դրության մեջ չեն լինի, մինչև որ Աստծու առաջ ապաշխարեն և որոշ չափով գիտակցեն, թե որքան մոտ էին Սուրբ Հոգուն անարգանք հասցնելուն և այլ ոգի ունենալուն»: The 1888 Materials, 832.

1888 թվականից հետո Քույր Ուայթը «դողում էր» Աստծո եկեղեցու և գործի «ապագայի համար»: Նա տեսավ, որ այդ ժողովը շարունակական հոգևոր պատերազմ էր առաջ բերելու այն մարդկանց մեջ, որոնք Լաոդիկեական աղվենտիզմի առաջնորդներն էին, և «ամենօրյա»-ի շուրջ եղած վիճաբանությունը վկայություն է, որ նրա կանխագուշակումները հենց այդ սերնդի վրա կատարվեցին: Այն ժամանակ պատերազմ էր մղվում այն մարդկանց կողմից, որոնք չէին «հանձնվում այն ապացույցին, որ Աստված տվել էր»՝ հաստատելու «երկնքից ուղարկված լուրը և լուրաբերներին», և այդ մարդիկ պատերազմ էին մղում «Աստծո Սուրբ Հոգու» դեմ: Երկրորդ սերունդը դիտեց, թե ինչպես հրատարակչատունը և առողջարանը Աստծո դատաստանի կրակներով մինչև հիմքը այրվեցին:

«Այսօր ես Երեց Դենիելսից նամակ ստացա Review-ի գրասենյակի հրդեհով կործանման վերաբերյալ: Ես շատ տրտմում եմ, երբ մտածում եմ գործի համար այդ մեծ կորստի մասին: Ես գիտեմ, որ սա պետք է շատ ծանր ժամանակ լինի ինչպես գործի պատասխանատու եղբայրների, այնպես էլ գրասենյակի աշխատակիցների համար: Ես տառապում եմ բոլոր նրանց հետ, որ տառապում են: Բայց այդ տխուր լուրից ես չզարմացա, որովհետև գիշերային տեսիլքներում տեսել եմ մի հրեշտակի, որը կանգնած էր՝ կրակեղեն սուրը տարածված Բեթլ Քրիքի վրա: Մի անգամ, ցերեկը, երբ գրիչս ձեռքիս մեջ էր, ես կորցրի գիտակցությունս, և ինձ թվաց, թե այդ բոցեղեն սուրը շրջվում էր նախ մի ուղղությամբ, ապա՝ մեկ ուրիշ: Աղետին աղետ էր հետևում, որովհետև Աստված անարգվում էր մարդկանց այն հնարանքներով, որոնցով նրանք բարձրացնում և փառավորում էին իրենք իրենց»:

«Այս առավոտ ես խորին աղոթքով դիմեցի առ այն, որ Տերը առաջնորդի բոլոր նրանց, ովքեր կապված են Review and Herald գրասենյակի հետ, որպեսզի նրանք ջանասիրաբար քննեն և տեսնեն, թե ինչու են անտեսել այն բազմաթիվ պատգամները, որ Աստված տվել է:»

«Որոշ ժամանակ առաջ Review-ի գրասենյակի եղբայրները իմ խորհուրդը հարցրին ևս մի շենք կառուցելու վերաբերյալ: Այն ժամանակ ես ասացի, որ եթե նրանք, ովքեր կողմ էին Review and Herald-ի գրասենյակին ևս մի շենք ավելացնելուն, իրենց առաջ

տեսնեին ապագան, եթե կարողանային տեսնել, թե ինչ է լինելու Battle Creek-ում, ապա այնտեղ ևս մի շենք կանգնեցնելու վերաբերյալ ոչ մի հարց չէին ունենա: Աստված ասաց. «Իմ խոսքը արհամարհվել է, և Ես պիտի շրջեմ ու կործանեմ»»:

«1901 թվականին Բեթլ Քրիքում գումարված Գլխավոր համաժողովում Տերն Իր ժողովրդին ապացույց տվեց, որ Նա կոչ էր անում բարեփոխման: Միտքերը խղճմտանքով խոցվեցին, և սրտերը հուզվեցին, սակայն հիմնավոր գործ չկատարվեց: Եթե այն ժամանակ համառ սրտերը ապաշխարությամբ կոտրված լինեին Աստծո առաջ, ապա կերևար Աստծո գործության երբևէ տեսնված ամենամեծ դրսևորումներից մեկը: Բայց Աստծուն պատիվ չտրվեց: Նրա Հոգու վկայություններին ականջ չդրվեց: Մարդիկ չիրաժարվեցին այն գործելակերպերից, որոնք վճռականորեն հակառակ էին ճշմարտության և արդարության սկզբունքներին, որոնք պետք է մշտապես պահպանվեն Տիրոջ գործում»:

«Եփեսոսի եկեղեցուն և Սարդիսում եղող եկեղեցուն ուղղված պատգամները բազմիցս կրկնվել են ինձ Նրա կողմից, Ով ինձ հրահանգ է տալիս Իր ժողովրդի համար: «Եփեսոսի եկեղեցու հրեշտակին գրի՛ր. Այսպես է ասում Նա, Ով Իր աջ ձեռքում պահում է յոթ աստղերը և շրջում է յոթ ոսկե աշտանակների մեջտեղում. Գիտեմ քո գործերը, և քո աշխատանքը, և քո համբերությունը, և թե ինչպես չես կարող հանդուրժել նրանց, որ չար են. և փորձել ես նրանց, որոնք իրենց առաքյալներ են ասում, բայց չեն, և նրանց ստախոսներ ես գտել. և տոկացել ես, և համբերություն ունես, և Իմ անվան համար աշխատել ես ու չես տկարացել: Սակայն մի բան ունեմ քո դեմ, որովհետև թողել ես քո առաջին սերը: Ուրեմն հիշի՛ր, թե որտեղից ես ընկել, և ապաշխարի՛ր, և արա՛ առաջին գործերը. այլապես շուտով կգամ քեզ մոտ և քո աշտանակը իր տեղից կհեռացնեմ, եթե չապաշխարես»:

Հայտնություն 2:1–5:

«Եվ գրի՛ր Սարդիսի եկեղեցու հրեշտակին. այս է ասում Նա, որ ունի Աստծու յոթ Հոգիները և յոթ աստղերը. Գիտեմ քո գործերը, որ անուն ունես, թե կենդանի ես, բայց մեռած ես: Արթո՛ւն եղիր և գորացրո՛ւ մնացածը, որ մեռնելու վրա է. որովհետև քո գործերը կատարյալ չգտա Աստծու առաջ: Ուրեմն հիշի՛ր, թե ինչպես ընդունեցիր և լսեցիր, և պահի՛ր այն ու ապաշխարի՛ր: Ապա եթե չարթնանաս, քեզ վրա կգամ ինչպես գող, և դու չես իմանա, թե որ ժամին կգամ քեզ վրա»:

Հայտնություն 3:1–3:

«Մենք տեսնում ենք այս նախազգուշացումների իրականացումը: Երբեք Սուրբ Գրություններն այսքան խստորեն կատարված չեն եղել, որքան սրանք»:

«Մարդիկ կարող են կանգնեցնել ամենախնամքով կառուցված, հրակայուն շենքերը, բայց Աստծո ձեռքի մեկ հպումը, երկնքից եկող մեկ կայծը, կհողմածածկ անի ամեն ապաստան»:

«Ինձ հարցրել են՝ արդյոք որևէ խորհուրդ ունե՞մ տալու: Ես արդեն տվել եմ այն խորհուրդը, որ Աստված տվել էր ինձ՝ հուսալով կանխել հրեղեն սրի ընկնելը, որ կախված էր Battle Creek-ի վրա: Այժմ եկել է այն, ինչից ես վախենում էի՝ Review and Herald շենքի այրման լուրը: Երբ այս լուրը հասավ, ես ոչ մի զարմանք չզգացի և ասելու խոսքեր չունեի: Այն, ինչ ժամանակ առ ժամանակ ստիպված եմ եղել ասել՝

որպես նախագգուշացում, ոչ մի ազդեցություն չի ունեցել, բացի այն, որ կարծրացրել է լսողներին, և այժմ ես կարող եմ միայն ասել. ես այնքան ցավում եմ, այնքան շատ եմ ցավում, որ անհրաժեշտ եղավ, որպեսզի այս հարվածը գար: Բավարար լույս տրվել էր: Եթե դրան համապատասխան գործվեր, հետագա լույսի կարիք չէր լինի»: Վկայություններ, հատոր 8, 97–99:

Աղվենտիզմի երկրորդ սերունդը հաղթանակ չէր, և Եզեկիելի ութերորդ գլխի կատարման մեջ ապստամբությունը միայն շարունակեց սաստկանալ:

«Գրավոր պատգամներով և կրակով Տերը հայտարարել է, որ ուզում է, որպեսզի Իր ժողովուրդը դուրս գա Բեթլ Քրիքից: Թող Աստված օգնի մեզ լսելու Նրա ձայնը: Մի թե մեզ համար ոչինչ չի նշանակում այն, որ Բեթլ Քրիքում գտնվող մեր երկու մեծ հաստատությունները կրակով ոչնչացվեցին: Կարող եք ասել. «Բայց նոր Սանիտարիումը շատ հիվանդներ ունի»: Այո՛, բայց եթե այնտեղ շատ հազարավոր հիվանդներ էլ լինեին, դա ոչ մի կերպ փաստարկ չէր լինի հօգուտ այն բանի, որ մեր ժողովուրդը տներ կառուցի Բեթլ Քրիքում և այնտեղ բնակություն հաստատի»:

«Փորձությունները շատանում են: Մարդիկ մերժում են այն լույսը, որ Աստված ուղարկել է Իր Հոգու Վկայություններում, և ընտրում են իրենց իսկ մտահղացումներն ու իրենց իսկ ծրագրերը: Մի թե մարդիկ պիտի շարունակեն իրենց բաժանել Աստծուց: Մի թե Նա պետք է Իր դժգոհությունը հայտնի ավելի ևս ակնառու կերպով, քան արդեն արել է»: Pamphlets, SpTB06, 45.

Մարդիկ «ընտրում էին իրենց հնարած բաներն ու իրենց սեփական ծրագրերը», ինչպես ներկայացված է Եզեկիելի ութերորդ գլխի պատկերների սենյակներում գտնվող յոթանասուն ծեփերի միջոցով, որոնք հռչակում էին. «Տերը մեզ չի տեսնում»: Տերը կանգնեցրեց մի մարգարեուհու և նրան տվեց «բաց տեսիլքներ» ուղիղ քառասուն տարի՝ մինչև 1884 թվականը: Նա Իր ստորագրությունը դրեց այս պարզևի վրա, որովհետև Ինքն էր այն տվել և ավարտել այն Պորտլենդ անունով մի քաղաքում, և այն տվել էր քառասուն տարի: «Բաց տեսիլքների» դադարեցումից անմիջապես առաջ հին մարդիկ սկսեցին խարխիլել Աստվածաշնչի և Մարգարեության Հոգու հեղինակությունը 1881 և 1882 թվականներին: Ապա «Բաց տեսիլքները» ավարտվեցին 1884 թվականին, և չորս տարի անց Կորիսի, Դաթանի և Ափրոնի ապստամբությունը կրկնվեց 1888 թվականի Գլխավոր համաժողովում:

1888 թվականի ապստամբությունը ծնեց ապստամբության մի սրում, որի ընթացքում Աստված Իր անմիջական միջամտությունն իրականացրեց Լաոդիկեական աղվենտիզմի պատմության մեջ՝ այրելով հրատարակչական գործն ու առողջապահական գործը: Սակայն այդ անմիջական դատաստանները չկասեցրին արդեն ընթացող ապստամբությունը: 1919 թվականին տեղի ունեցավ Աստվածաշնչյան համաժողով, որտեղ երկրորդ սերնդի գլխավոր ապստամբներից մեկը՝ ուիլյամ Ուորեն Պրեսքոթը, ուխտադրժող բողոքականության համալսարաններում կրթված աստվածաբանը, գլխավոր առաջնորդն էր սատանայական այն տեսակետի առաջնորդման մեջ, որը պնդում էր, թե «ամենօրյա»-ն ներկայացնում էր Քրիստոսի սրբաբանի ծառայությունը, և հանդես եկավ մի շարք ներկայացումներով:

Պատմությունը վկայում է, որ 1919 թվականի այդ Աստվածաշնչյան համաժողովում Պրեսկոտը ներկայացրեց մի ավետարան, որը կազմված էր միլլերիտների մարգարեական պատգամի յուրաքանչյուր դրույթի վերացումից: Նա նույնիսկ փորձեց վերացնել երկու հազար երեք հարյուր օրերը, սակայն չկարողացավ դա իրականացնել: Այնուամենայնիվ, նա ներկայացրեց մի ավետարան, որ ամբողջովին դատարկված էր միլլերիտների մարգարեական ըմբռնումներից: Նրա ավետարանը մերժվեց այդ ժողովում, բայց nevertheless those blind leaders decided to take his series of presentations and construct them into a book titled, The Doctrine of Christ. Այդ գիրքը դարձավ լատիկեական աղվենտիզմի երրորդ սերնդի գալստյան խորհրդանիշը:

Գիրքը ներկայացնում է մեկ այլ ավետարան, որը տարբերվում է Ամբակումի երկրորդ գլխի միլլերական ավետարանից, և Պոդոսը մեզ հայտնում է, որ մեկ այլ ավետարան առհասարակ ավետարան չէ:

Զարմանում եմ, որ այսքան շուտ հեռանում եք նրանից, ով ձեզ կոչեց Քրիստոսի շնորհի մեջ, դեպի ուրիշ ավետարան. որը ուրիշ չէ, այլ կան ոմանք, որ խռովեցնում են ձեզ և կամենում են խեղաթյուրել Քրիստոսի ավետարանը: Բայց եթե անգամ մենք կամ երկնքից մի հրեշտակ ձեզ ավետարանենք մի այլ ավետարան, քան այն, որ մենք ձեզ ավետարանեցինք, նզովյալ լինի: Ինչպես առաջ ասացինք, այնպես էլ այժմ դարձյալ ասում եմ. եթե մեկը ձեզ ավետարանում է մի այլ ավետարան, քան այն, որ դուք ընդունեցիք, նզովյալ լինի: Գաղատացիներ 1:6–9:

Աղվենտիզմի երրորդ սերունդը ներկայացված է Եզեկիելի երրորդ պոթությամբ, որտեղ կանայք ողբում են Թամուզի համար: Թամուզը Միջագետքի մի աստվածություն էր, որը կապված էր պտղաբերության և բուսականության շրջափուլերի հետ: Թամուզը երբեմն պատկերվում էր որպես հովիվ կամ երիտասարդ տղամարդ՝ առնչված եղանակների փոփոխությանը և մշակաբույսերի աճին: Թամուզի մահը և հետագա հարությունը կապված էին գյուղատնտեսական օրացույցի հետ: Դիցաբանության համաձայն՝ Թամուզը ամառվա ամիսներին մեռնում էր կամ անհետանում, ինչը դիտվում էր որպես տաք, չոր եղանակին բուսականության թառամման խորհրդանիշ: Թամուզի համար ողբալը սգո մի ծիսակարգ էր, որը ներառում էր ամառվա ամիսներին Թամուզի մահը կամ անհետացումը ողբալը, որին հաջորդում էր նրա հարության առթիվ ցնծությունը, ինչը խորհրդանշում էր բուսականության և գյուղատնտեսական կյանքի նորոգությունը:

Թամուզի համար ողբալը ներկայացնում է կեղծ վերջին անձրևի լուրը, և հենց դա էր այն, ինչ ներկայացնում էր Վ. Վ. Պրեսքոթի ավետարանը: Մարգարեական հիմքի հեռացումը, որ սկսվել էր 1863 թվականի ապստամբությամբ, 1919 թվականին հասավ այնպիսի մի կետի, որ Լատիկեական աղվենտիզմը թույլ տվեց հաստատել այդ կեղծ ավետարանը: Այդ կեղծ ավետարանը ամբողջապես հիմնված էր ուրացյալ բողոքականության մեթոդաբանության վրա: Դրա սկզբնական ճարտարապետը Վ. Վ. Պրեսքոթն էր, և, ինչպես Ուիլյամ Միլլերի պարագայում, այդ երկու մարդկանց ավետարանն էլ հիմնված էր Դանիելի գրքում «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ նրանց հիմնարար ըմբռնման վրա: Երկու ավետարաններն էլ ներկայացված են 2

Թեսաղոնիկեցիների այն հատվածում, որտեղ Միլլերն առաջին անգամ հայտնաբերեց, որ «ամենօրյա»-ն ներկայացնում էր հեթանոսությունը: Այդ հատվածում կա մի դաս, որը ներկայացված է Միլլերով և ընդունում է Պողոսի ներկայացրած ճշմարտությունը, և մեկ այլ դաս, որը ճշմարտության հանդեպ սեր չունի:

Վերջին օրերում մի դաս, որ ներկայացված է Միլլերով, «ճանաչում» է և ընդունում վերջին անձրևը, իսկ մի այլ դաս, որ ներկայացված է Փրեսկոտով, ընդունում է գորեղ մոլորությունը: Նրանց ընդունած այդ գորեղ մոլորությունը հիմնված է կեղծ ավետարանի վրա, որը բնավ ավետարան չէ, և այն նույնականացնում է վերջին անձրևի կեղծ լուրը: Այսպիսով, Եզեկիելի երրորդ պոռոթությունը կանայք են (Լաոդիկիական աղվենտիզմի եկեղեցիները), որոնք լաց են լինում Թամմուզի համար: Նրանց ամառային արցունքները (անձրևը) պետք է բերեն հունձքի պտուղը:

Ուշ անձրևի լուրի երկու տեսակների միջև տարբերությունը համատարած կերպով առկա է Աստվածաշնչում և Մարգարեության Հոգում: Աստվածաշունչը կրկին ու կրկին ցույց է տալիս, որ անձրևը պահվում է անհնազանդ ժողովրդի վրա:

Ասում են. եթե մի մարդ արձակի իր կնոջը, և նա հեռանա նրանից ու դառնա ուրիշ մարդու, մի թե նա դարձյալ պիտի վերադառնա նրա մոտ. մի թե այդ երկիրը խիստ չի պղծվի: Բայց դու շատ սիրեկանների հետ պոռնկություն գործեցիր, և այնուամենայնիվ վերադարձիր Ինձ, ասում է Տերը: Բարձրացրու քո աչքերը դեպի բարձունքները և տես, թե ո՞ր տեղում դու չես պառկել նրանց հետ: Ճանապարհների վրա դու նստել էիր նրանց համար, ինչպես արաբացին՝ անապատում, և պղծեցիր երկիրը քո պոռնկություններով ու քո չարությամբ: Ուստի անձրևները պահվեցին, և վերջին անձրև չեղավ. սակայն դու պոռնիկի ճակատ ունեիր, ամաչելուց հրաժարվեցիր: Երեմիա 3:1–3.

Լաոդիկեական աղվենտիզմը 1863 թվականին սկսեց պոռնկանալ, և այդ ժամանակվանից ի վեր հեղեղատար անձրևները պահվել են: Նրանք հրաժարվում են ամաչել իրենց ապստամբությունից, և այդ խոնարհության պակասը առաջ է բերում պոռնիկի ճակատը, իսկ աստվածաշնչյան մարգարեության պոռնիկը պապականությունն է: Երրորդ սերունդն այն տեղն է, որտեղ կատարվում է Հռոմի պոռնիկի նշանին խոնարհվելու պատրաստության վերջին գործը: Չորրորդ սերնդի համար պատրաստությունը կատարվում է երրորդ սերնդում՝ վերջին անձրևի կեղծ պատգամի միջոցով: Ինչպես 1863 թվականի ապստամբությունը, 1888 թվականի ապստամբությունը և 1919 թվականի ապստամբությունը համընկնում են 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի հետ, որովհետև երբ այն ժամանակ Նյու Յորք քաղաքի շենքերը փլան, Հայտնության տասնութերորդ գլխի հզոր հրեշտակը իջավ, և իսկական վերջին անձրևը սկսվեց:

«Ուշ անձրևը պիտի թափվի Աստծո ժողովրդի վրա: Հզոր մի հրեշտակ պիտի իջնի երկնքից, և ամբողջ երկիրը պիտի լուսավորվի նրա փառքով»: Review and Herald, April 21, 1891.

Երբ վերջին անձրևը սկսվեց, Լաոդիկեական աղվենտիզմի տարեց մարդիկ այն չէին ճանաչի որպես վերջին անձրև, որովհետև նրանք ներշնչվել էին վերջին անձրևի կեղծ պատգամով, որը Եզեկիելի կողմից ներկայացված է որպես կանայք, որ ողբում էին Թամնուզի համար, իսկ կիրառության մեջ՝ որպես խաղաղության և ապահովության պատգամ:

«Միայն նրանք, ովքեր ապրում են իրենց ունեցած լույսին համեմատ, պիտի ավելի մեծ լույս ընդունեն: Եթե մենք օրեցօր առաջ չընթանանք գործուն քրիստոնեական առաքինությունների դրսևորման մեջ, ապա վերջին անձրևի ժամանակ Սուրբ Հոգու հայտնությունները չենք ճանաչի: Այն կարող է թափվել մեր շուրջըրորի սրտերի վրա, բայց մենք այն ո՛չ պիտի զանազանենք, ո՛չ էլ ընդունենք»: Testimonies to Ministers, 507.

Ժողովրդի պահապանների համար անհնար էր ճանաչել վերջին անձրևի գալուստը, բանի որ կեղծ վերջին անձրևի մասին իրենց կեղծ ավետարանը մերժում էր Աստծո գործության որևէ այնպիսի դրսևորման հնարավորությունը, ինչպիսին եղել էր նախկին դարերում:

«Եկեղեցիներում պետք է լինի Աստծո գործության մի հրաշալի հայտնություն, բայց այն չի ազդի նրանց վրա, ովքեր չեն խոնարհեցրել իրենց Տիրոջ առաջ և չեն բացել սրտի դուռը խոստովանությամբ և ապաշխարությամբ: Այդ գործության հայտնության մեջ, որ լուսավորում է երկիրը Աստծո փառքով, նրանք կտեսնեն միայն մի բան, որը, իրենց կուրության մեջ, վտանգավոր կհամարեն, մի բան, որ կարթնացնի նրանց վախերը, և նրանք կկարծրանան՝ նրան դիմադրելու համար: Քանի որ Տերը չի գործում նրանց պատկերացումների և ակնկալիքների համաձայն, նրանք կդիմադրեն այդ գործին: «Ինչո՞ւ,— ասում են նրանք,— մենք չպիտի ճանաչենք Աստծո Հոգին, երբ այս գործում այսքան տարիներ ենք եղել»:— Որովհետև նրանք չարձագանքեցին Աստծո պատգամների նախազգուշացումներին ու աղաչանքներին, այլ համառորեն ասում էին. «Հարուստ եմ, հարստացել եմ, և ոչ մի բանի կարիք չունեմ»: Տաղանդը, երկար փորձառությունը, մարդկանց լույսի խողովակներ չեն դարձնի, եթե նրանք իրենց չդնեն Արդարության Արեգակի պայծառ շողերի ներքո և չկանչվեն, չընտրվեն ու չպատրաստվեն Սուրբ Հոգու պարզմամբ: Երբ սուրբ բաների հետ գործ ունեցող մարդիկ խոնարհեցնեն իրենց Աստծո հզոր ձեռքի տակ, Տերը նրանց կբարձրացնի: Նա նրանց կդարձնի խորաթափանց մարդիկ՝ մարդիկ, հարուստ Իր Հոգու շնորհով: Նրանց բնավորության ուժեղ, եսասիրական գծերը, նրանց համառությունը, կերևան այն լույսի մեջ, որ ճառագում է աշխարհի Լույսից: «Շուտով կգամ քեզ մոտ և քո աշտանակը իր տեղից կհեռացնեմ, եթե չապաշխարես»: Եթե ամբողջ սրտով փնտրեք Տիրոջը, Նա կգտնվի ձեզանից»: Review and Herald, December 23, 1890.

Եզեկիելի ութերորդ գլխի ծերերը 1919 թվականին ընդունեցին խաղաղության և ապահովության ավետարանը, և երբ հասավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը, այդ սաստկացող ապստամբության պտուղը դրսևորվեց վերջին անձրևի գալուստը ճանաչելու նրանց անկարողության մեջ: 1989 թվականին՝ վերջի ժամանակից սկսվող պատմության մեջ, Աստված մինչև վերջին տառը կրկնեց միլլերիական շարժումը:

Միլլերը Եղիայի խորհրդանիշն էր, իսկ Եղիան Աքաաբին խստորեն ասել էր, որ անձրև չի լինելու, բացի Եղիայի խոսքի համաձայն:

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք մեր դիտարկումը ադվենտիզմի երրորդ սերնդի վերաբերյալ:

«Այն խավը, որ չի վշտանում իր իսկ հոգևոր անկման համար և չի սգում ուրիշների մեղքերի վրա, կմնա առանց Աստծո կնիքի: Տերը հանձնարարում է Իր պատգամաբերներին՝ իրենց ձեռքում կոտորածի գենքեր ունեցող մարդկանց. «Գնացե՛ք նրա հետևից քաղաքի միջով և հարե՛ք. թող ձեր աչքը չխնայի, և մի՛ գթացեք. բնաջնջեցե՛ք ծերերին ու երիտասարդներին, օրիորդներին, փոքր երեխաներին և կանանց. բայց մի՛ մոտեցեք այն մարդուն, որի վրա նշանն է. և սկսե՛ք Իմ սրբարանից»: Այն ժամանակ նրանք սկսեցին այն ծերերից, որոնք տան առաջ էին»:

«Այստեղ մենք տեսնում ենք, որ եկեղեցին՝ Տիրոջ սրբարանը, առաջինն էր, որ զգաց Աստծո բարկության հարվածը: Ծերերը, նրանք, որոնց Աստված մեծ լույս էր տվել և որոնք կանգնած էին որպես ժողովրդի հոգևոր շահերի պահապաններ, դավաճանել էին իրենց վստահված գործին: Նրանք ընդունել էին այն դիրքորոշումը, թե նախկին օրերի պես այլևս կարիք չկա սպասելու հրաշքների և Աստծո զորության ակնառու դրսևորման: Ժամանակները փոխվել են: Այս խոսքերը գորացնում են նրանց անհավատությունը, և նրանք ասում են. Տերը ո՛չ բարիք պիտի անի, ո՛չ էլ չարիք պիտի անի: Նա չափազանց ողորմած է, որպեսզի դատաստանով այցելի Իր ժողովրդին: Այսպես՝ «Խաղաղություն և անվտանգություն» է այն մարդկանց աղաղակը, որոնք այլևս երբեք իրենց ձայնը չեփորի պես չեն բարձրացնի՝ Աստծո ժողովրդին նրանց հանցանքները և Հակոբի տանը նրանց մեղքերը ցույց տալու համար: Այս համր շները, որ չէին հաչում, հենց նրանք են, որ զգում են վիրավորված Աստծո արդար վրեժխնդրությունը: Տղամարդիկ, կույսեր և փոքր երեխաներ բոլորը միասին կորչում են»:

«Այն պղծությունները, որոնց համար հավատարիմները հառաչում և աղաղակում էին, այն ամենն էին, որ կարելի էր զանազանել սահմանափակ աչքերով, սակայն անհամեմատ ավելի ծանր մեղքերը՝ այն մեղքերը, որոնք գրգռում էին մաքուր և սուրբ Աստծու նախանձախնդրությունը, չբացահայտված էին: Սրտերի մեծ Քննիչը գիտի անօրենություն գործողների կողմից գաղտնի կատարված ամեն մի մեղք: Այս անձինք իրենց խաբեությունների մեջ սկսում են իրենց ապահով զգալ և, Նրա երկայնամտության պատճառով, ասում են, թե Տերը չի տեսնում, և ապա գործում են այնպես, ասես Նա լքած լինի երկիրը: Սակայն Նա կհայտնաբերի նրանց կեղծավորությունը և ուրիշների առաջ կբացի այն մեղքերը, որոնք նրանք այնքան խնամքով թաքցնում էին»:

«Ո՛չ աստիճանի, արժանապատվության կամ աշխարհիկ իմաստության որևէ գերազանցություն, ո՛չ էլ սրբազան պաշտոնում ունեցած որևէ դիրք մարդկանց չեն պահպանի սկզբունքը զոհաբերելուց, երբ նրանք թողնված են իրենց իսկ խաբեբա սրտերին: Նրանք, ովքեր համարվել են արժանի և արդար, ապացուցվում են, որ ուրացության գլխավոր առաջնորդներ են և անտարբերության ու Աստծո



ողորմությունների չարաշահման օրինակներ: Նրանց ամբարիշտ ընթացքը Նա ալլևս չի հանդուրժի, և Իր Բարկության մեջ նրանց հետ վարվում է առանց ողորմության:»

«Տերը դժկամությամբ է հեռացնում Իր ներկայությունը նրանցից, ովքեր օրհնված են եղել մեծ լույսով և զգացել են խոսքի զորությունը՝ ուրիշներին ծառայելիս: Նրանք մի ժամանակ Նրա հավատարիմ ծառաներն էին, արտոնված Նրա ներկայությամբ և առաջնորդությամբ. սակայն նրանք հեռացան Նրանից և ուրիշներին մոլորության մեջ առաջնորդեցին, ուստի ենթարկվեցին աստվածային անբարենպաստությանը»: Վկայություններ, հատոր 5, 211, 212: